

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Bảy, ngày 28/09/2024.

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 39

Vọng tưởng của chúng ta nhiều vô tận. Bình thường, khi chúng ta không chú ý đến nội tâm, chúng ta tưởng mình không có vọng tưởng nhưng khi chúng ta tập trung niệm Phật thì chúng ta nhận thấy mình có rất nhiều vọng tưởng. Có người đang tụng Kinh thì nhớ lại những việc họ đã làm trong quá khứ và rất sợ hãi, họ cho rằng vì họ tụng Kinh nên nghiệp chướng mới hiện tiền. Vọng tưởng của chúng ta tuôn chảy như một dòng suối, khi chúng ta kiểm soát tâm thì dòng vọng tưởng bị cản, giống như một dòng nước va vào vật cản và nước bắn tung toé. Khi chúng ta tu hành, chúng ta công phu, chúng ta mới nhận ra mình có nhiều vọng tưởng như vậy.

Chúng ta đem một ngày buồn phiền nhất cô đặc lại thì hình dáng của nó cũng to không bằng hạt mè. Nó không có hình tướng nên là vọng. Chúng ta phải thay “vọng” bằng “chánh niệm”. Niệm Phật là chánh niệm. Tất cả những niệm khác, kể cả niệm từ bi, niệm thiện cũng không phải là chánh niệm.

Hôm qua, có người hỏi Hòa Thượng: “*Tư duy có phải là khởi tâm động niệm không?*”. Tư duy chắc chắn là khởi tâm động niệm, trong đó có ác, có thiện. Chúng ta rất khó khởi lên niệm vì chúng sanh. Chúng ta luôn “*tự tư tự lợi*”, mỗi niệm đều vì mình, vì cái của mình. “*Danh lợi*” rất vi tế, chúng ta không dễ nhận ra. Chúng ta rất dễ nhận ra ý niệm “*danh lợi*” vì những ý niệm này khiến chúng ta phiền não. Chúng ta làm việc mà chúng ta phiền não thì chúng tỏ chúng ta làm vì danh lợi. Chúng ta không dính vào danh lợi thì chúng ta sẽ không phiền não. Chúng ta làm không dính vào danh lợi thì chúng ta sẽ “*đến không không, đi không không*”, hay giống nhà Phật nói: “*Nhạn hoá trường không*”. Như cánh chim nhận bay qua bầu trời, không để lại dấu vết.

Hòa Thượng nói: “***Người học Phật phải luôn nghĩ đến lời giáo huấn của Phật, thực tiễn lời giáo huấn của Phật ngay trong cuộc sống thường ngày***”. Chúng ta thực tiễn lời giáo huấn của Phật thì chúng ta sẽ cảm thấy rất an vui. Đời này chúng ta tận tâm tận lực vì Phật pháp, vì chúng sanh, nhưng nhiều đời trước chúng ta đã tạo nghiệp chướng thì chúng ta vẫn sẽ phải nhận nghiệp chướng. Trong đời sống hằng ngày, chúng ta thường dính mắc vào vợ chồng, con cái, nhà cửa.

Có người hỏi Hòa Thượng: “*Thưa Hòa Thượng, làm thế nào để làm được viên mãn từ bi và định lực?*”.

Hòa Thượng nói: **“Chỉ có người chứng quả vị Phật mới có từ bi và định lực viên mãn”**. Ngay đến Bồ Tát cũng chưa làm được từ bi và định lực viên mãn. Chúng ta là phàm phu, chúng ta chưa có từ bi. Chúng ta **“ái duyên từ bi”**, từ bi có điều kiện, chúng ta thích ai thì chúng ta yêu thương họ. Bồ Tát còn thấy chúng sanh khổ độ nên các Ngài vẫn là **“chúng sanh duyên từ bi”**.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta có nguyện vọng này rất tốt, nguyện vọng này chính là đại nguyện để thành Phật, chính là tâm Đại Bồ Đề. Chúng ta muốn làm được viên mãn từ bi và định lực thì chúng ta tu học pháp môn Tịnh Độ. Trong Phật pháp gọi pháp môn Tịnh Độ là pháp môn thành tựu được ngay trong một đời này”**. Chúng ta muốn ngay đời này thành tựu viên mãn thì chúng ta tu pháp Tịnh Độ, nếu ngay đời này, chúng ta vãng sanh thì chắc chắn chúng ta sẽ thành Phật. Phật nói ra vô lượng vô biên pháp môn, trong vô lượng pháp môn chỉ có pháp môn Tịnh Độ là pháp môn giúp chúng ta thành tựu ngay trong đời này.

Hòa Thượng Hải Hiền tự tại vãng sanh, lưu lại toàn thân xá lợi. Tôi nghe nói, ở Đông Thiên Mục Sơn cũng đã có rất nhiều người vãng sanh. Thậm chí, có người đến đó ở một thời gian ngắn đã kể với tôi rằng, họ nhìn thấy một con rắn đang bò thì dừng lại và chết. Khi người đó nhìn thấy cảnh này thì tín tâm của họ rất mạnh mẽ nhưng sau này, họ đã mất đi tín tâm. Nhiều người bị **“tài, sắc, danh, thực, thù”** cuốn đi nên không còn đạo tâm. Chúng ta muốn xây dựng tín tâm không dễ! Tâm của chúng ta mong manh, dễ vỡ, chúng ta phải cẩn trọng, không tùy tiện giao lưu với những người phóng túng, tùy tiện.

Hòa Thượng nói: **“Thế nào gọi là định lực? Người có định lực là người hiểu đại khái chân tướng của vũ trụ nhân sanh, biết được tam đồ, lục đạo, mười pháp giới không phải là cứu cánh, nhất tâm muốn rời khỏi tam đồ, lục đạo, mười pháp giới, không còn bị hoàn cảnh nhân sự, hoàn cảnh vật chất quấy nhiễu, trong tâm triệt để buông xả”**. Chúng ta không cần vào trong núi tu hành mà chúng ta phải ở ngay trong hoàn cảnh nhân sự, hoàn cảnh vật chất tu hành. Hằng ngày, chúng ta xử lý mọi sự, mọi việc một cách tinh tường, không để ở trong tâm, làm xong thì quên.

Hòa Thượng nói: **“Thế nào gọi là từ bi? Từ bi là chúng ta nhất định phải tùy thuận giáo huấn của Phật, phải y theo “Kinh Vô Lượng Thọ”, trên Kinh dạy chúng ta làm gì thì chúng ta phải làm như thế đó, bảo chúng ta không làm thì chúng ta nhất định không nên làm. Đây là chúng ta từ bi với chính mình, giúp chính mình ngay một đời này ra khỏi tam giới, lục đạo vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc. Chúng ta phải “tự hành, hóa tha”, làm ra một tấm gương tốt cho mọi người, đây chính là chúng ta khuyên bảo mọi người niệm Phật cầu sanh Tịnh Độ. Đây là chúng ta chân thật từ bi với mọi người, như vậy mới là từ bi viên mãn”**.

Chúng ta đang tùy thuận theo giáo huấn của Phật hay tùy thuận tập khí của mình? **“Danh vọng lợi dưỡng”, “tự tư tự lợi”, “tài, sắc, danh, thực, thù”, “tham, sân, si, mạn”**

có muôn hình muôn vẻ, chúng biến hình rất vi tế, chúng ta không dễ dàng nhận ra. “*Tam giới*” là dục giới, sắc giới, vô sắc giới. “*Lục đạo*” là Địa ngục, Ngạ quỷ, Súc sanh, Trời, Người, Atula. Chúng ta chân thật từ bi là chúng ta giúp chúng sanh thoát khỏi khổ nạn, không còn phải luân hồi. Chúng ta làm ra tấm gương của người niệm Phật, vãng sanh thì người sẽ bắt chước làm theo, đây là chúng ta từ bi với mọi người. Chúng ta sống trong hoàn cảnh nhân sự, hoàn cảnh vật chất nhưng không bị những hoàn cảnh này quấy nhiễu, trong tâm hoàn toàn triệt để buông xả, đây chính là định lực.

Hòa Thượng nói: “***Chúng ta chân thật từ bi thì chúng ta phải “Tự hành, hóa tha”***. Chúng ta bố thí, làm một chút việc thiện thì chúng ta tưởng rằng mình đã rất từ bi nhưng đó chỉ là một phần nhỏ của từ bi. Chúng ta phải giúp chính mình được thành thoi, an lạc, không đọa lạc trong tam đồ ác đạo, vượt khỏi tam giới, vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc.

Có người hỏi Hòa Thượng: “***Khi giúp đỡ người khác vì sao chúng ta bị “vạ lây” những nghiệp chướng của người đó, làm thế nào để giúp người mà mình không bị chướng ngại bởi ma chướng của họ?***”

Tôi biết một người, trước đây gia đình cô buôn bán tôm cua rất giàu có, sau này, gia đình họ phá sản, không còn nhà để ở, con cái nghiện hút. Cô biết mình đã tạo sát nghiệp quá nặng nên cô đi làm thiện nguyện, chăm sóc những người bị bệnh ghê lở mà không có người nhà chăm sóc. Cô đã làm nhiều năm nhưng không bị lây bệnh ghê lở của bệnh nhân. Bà Hứa Triết cả một đời chăm sóc những người bệnh khổ nhưng bà không bị bệnh khổ, không bị “vạ lây” bởi nghiệp chướng của người khác.

Hòa Thượng nói: “***Việc này có một nguyên nhân rất quan trọng, trong lúc giúp đỡ cho người khác, bạn có quên đi lợi ích của chính mình không, bạn có ý niệm tư lợi không? Chúng ta giúp đỡ người vô điều kiện thì nhất định chúng ta sẽ không bị ma chướng, ma sẽ không thể đến bên bạn. Do vậy chúng ta phải giúp đỡ người vô điều kiện, không cầu danh, cũng không cầu lợi. Nếu người khác muốn giúp đỡ chúng ta có điều kiện thì chúng ta phải xem điều kiện này có hợp lý không, có thể tiếp nhận không. Nếu như chúng ta không thể tiếp nhận điều kiện này thì chúng ta phải cự tuyệt sự giúp đỡ của họ, nếu không chúng ta sẽ gặp phiền phức***”.

Nếu người khác giúp đỡ chúng ta mà có điều kiện, chúng ta có thể chấp nhận điều kiện của họ thì mới nhận sự giúp đỡ của họ. Từ lâu tôi tự nhắc nhở mình, chỉ có Lão sư, Cha Mẹ mới chân thật ban ân huệ cho mình, chúng ta nhận ân huệ của những người khác thì chúng ta sẽ gặp phiền phức. Chúng ta phải chủ động là người đi thi ân, đi ban ân huệ từ những việc nhỏ nhất. Chúng ta đừng là người nhận ân huệ. Chúng ta giúp đỡ người mà chúng ta cầu danh lợi thì chúng ta mới vương mang nghiệp chướng của họ. Chúng ta vô tư vô cầu, không có điều kiện thì chắc chắn chúng ta sẽ không bị ma chướng.

Có người hỏi Hòa Thượng: “*Thưa Hòa Thượng, có một nữ sĩ bị ung thư thời kỳ cuối, cô đã mười ngày không ăn uống, cô muốn cầu xả thân để vãng sanh, làm thế nào để nhanh xả báo thân để vãng sanh?*”.

Hòa Thượng nói: “*Bạn nên khuyên cô ấy buông bỏ tất cả, không còn dính mắc, vương bận, nhất tâm niệm Phật, nếu như thể duyên đã hết thì Phật sẽ tiếp dẫn, nếu như thể duyên chưa hết thì bệnh sẽ khỏi. Cư sĩ Lý Mộc Nguyên ở Cư sĩ Lâm Singapore, 10 năm trước bị ung thư, tế bào ung thư đã thâm nhập toàn bộ nội tạng. Bác sĩ nói, ông chỉ sống được ba tháng. Sau đó, ông vạn duyên buông bỏ, giao việc nhà, việc buôn bán cho người nhà, đến Cư sĩ Lâm làm công quả. Ông niệm Phật 6 tháng mà vẫn chưa đi, ông đi kiểm tra thì tế bào ung thư không còn. Hiện tại, sau 10 năm thân thể ông còn khỏe mạnh hơn người bình thường vì ông đã phát nguyện vì Phật Bồ Tát làm công quả, không còn vì chính mình, dùng thân thể phụng hiến cho Phật pháp, phụng hiến tất cả chúng sanh. Đây là ông đã chuyển nghiệp lực thành nguyện lực*”.

Nếu chúng ta bị bệnh mà chúng ta không làm gì, chúng ta ngồi đếm ngày mình sẽ chết thì chắc chắn cái chết sẽ đến rất nhanh. Tôi đã đến Cư sĩ Lâm, Singapore nói chuyện, chụp ảnh với ông. Lời nói của ông rất từ ái, ông đã vãng sanh cách đây gần mười năm. Điều quan trọng nhất là chúng ta biết chuyển nghiệp lực thành nguyện lực, buông bỏ thân nghiệp chướng để làm việc lợi ích chúng sanh. Chúng ta phải toàn tâm toàn lực vì chúng sanh, vì Phật pháp. Chúng ta đã phát tâm vì Phật pháp, vì chúng sanh thì chúng ta không được dao động, phải vững mạnh, kiên cố, nếu chúng ta dao động thì chúng ta đã bị thoái tâm.

Hòa Thượng nói: “*Nhà Phật gọi đây là thừa nguyện tái lai*”. Thay vì chờ chết thì chúng ta mang thân đi phục vụ chúng sanh, chúng ta coi như thân của chúng ta trước đây đã chết, thân này là thân của nguyện lực. Trong cuộc sống, chúng ta phải phát tâm mạnh mẽ thì chúng ta mới có thể chuyển đổi được thân. Chúng ta phải vững mạnh làm những việc chân thật lợi ích cộng đồng thì thân nghiệp chướng ngày sẽ chuyển.

Tôi cũng mang một thân bệnh khổ, nếu không biết đến pháp của Hòa Thượng thì có lẽ tôi đã “*xanh cơ*” từ lâu. Tôi không chết vì tôi chân thật phát tâm làm vì người khác. Lâu lâu tôi cũng có khởi ý niệm tư lợi, tôi nhận thấy những ý niệm này thì tôi thay đổi ý niệm “*tư lợi*” bằng ý niệm “*lợi tha*”. Chúng ta là phàm phu, những tập khí xấu ác vẫn còn nguyên. Chúng ta thấy ý niệm xấu ác xuất hiện thì chúng ta phải chuyển đổi ý niệm đó. Thí dụ, khi chúng ta khởi lên ý niệm tham thì chúng ta phải nhanh đi bố thí; chúng ta khởi lên ý niệm sân thì phải nhanh khởi ý niệm yêu thương; chúng ta khởi ý niệm ích kỷ thì chúng ta phải nhanh đi làm những việc lợi tha. Chúng ta có ý niệm “*tự tư tự lợi*” nên chúng ta có một thân bệnh khổ. Chúng ta chuyển ý niệm “*tự tư tự lợi*” thành ý niệm lợi ích cho người thì chúng ta đã chuyển thân nghiệp lực thành thân nguyện lực. Hòa Thượng từng nói: “*Bệnh không làm chúng ta chết mà chúng ta sợ mà chết!*”.

Hòa Thượng nói: “**Người thế gian tích cóp tiền để khi họ bị bệnh thì có tiền mua thuốc. Chúng ta nhìn nguyện là khoản tiền này dùng mua thuốc vậy thì chắc chắn chúng ta sẽ bệnh**”. Nếu chúng ta không để dành tiền uống thuốc, dùng tiền đó bố thí cho người, làm việc lợi ích chúng sanh thì chúng ta sẽ không có bệnh. Khi chúng ta để dành tiền để uống thuốc mà khoản tiền đó không đủ thì chúng ta sẽ rất khổ.

Hòa Thượng từng nói: “**Tiền tài giống như như một dòng nước**”. Chúng ta phải dùng tiền tài để làm việc lợi ích chúng sanh. Việc làm thiết thực nhất cho chúng sanh là chúng ta làm giáo dục văn hóa truyền thống. Đây là việc làm công đức, phước báu không gì bằng! Trong nhà Phật nói: “**Bố thí Kinh pháp là công đức vô lượng**”. Kinh pháp có thể là sách thiện, có thể là những việc lợi ích thiết thực cho chúng sanh.

Đời này chúng ta dạy một đứa trẻ thành người tốt thì khi lớn lên đứa trẻ đó sẽ dạy con, dạy cháu của mình thành người tốt. Chúng ta tổ chức các trại hè, hướng dẫn các con biết hiếu thảo, quan tâm Cha Mẹ, Thầy Cô, trưởng bối; Chúng ta tổ chức lễ tri ân Cha Mẹ, vợ chồng để mọi người tri ân nhau, các gia đình có được hạnh phúc, an vui. Trong xã hội hiện đại, chúng ta phải dùng những phương tiện khéo léo nhất để tiếp cận mọi người, nếu chúng ta nói quá nhiều về Phật pháp thì mọi người sẽ không thể nhớ, không thể làm được.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!